

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40

0
10 mm
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
20
30
40
50
60
70
80
90
100

[Waaler, Oskar Sylvianus]

Ny morsom Komet-Vise.

af
Sylvianus. *Epsædi.*

Mel.: Jeg er en lystig Fætter, jeg etc.
Hvor man sig nu end vender hen
Rundt hele Jord-Planeten,
Man høve faar: „Til Sommeren,
Min Ven, vi har Kometen!“

Historien er saa omtrent:
Der var en Stjernefiger,
(En, som paa Himlens Firmament
Alt Uveir forudsiger).

En Aften stabrede han hjem,
Dg skjønt det var saa silde,
Den store Kiffert maatte frem,
Han Stjerner tælle vilde.

V box 16:451

Han stod og ligede en Stund,
Jeg ved ei ret hvorlænge;
Han tænkte alt: „Nu til en Blund
Jeg visseelig kan trænge.“

Han vilde allerede gaa,
Dog stod han endnu rolig;
Hvad mon i Kikkerten han saa,
At flur han blev urolig?

Han ravede ifra sin Plads
Dg slog sig for Planeten,
I det han raabte: „Wah ist das?
Jeg tror, det er Kometen!“

Han tog et Glas med iskoldt Vand,
Dg medens han det drifler,
Han stirred op mod Himlens Rand,
Til han sig følte siller.

Ja, hurtigt svandt for ham den Nat —
Det allerede daged;
Han ilte ud og meldte, at:
„En Komet er opdaget.“

Nu med utrolig Hastighed
Den daler ned mod Jorden,
Til Sommeren den styrter ned
Etsteds deroppe i Norden.

Dg hvis ei Jorden da forgaar,
Jeg dog kan sige Dere,
At vi saa stærk en Varme faar,
At Alle maa krepere.“

Det Nædseksbudskab da fløi ud
Mod Verdens fire Hjørner:
„Kometen, o du store Gud,
Mod Jorden snarlig tørner!“

Enhver strax svædte Ingstens Svæd,
Blev om Kometen Tale;
De stakkels Kvinder Hænder vred
Dg bar sig ad som Gale.

Dg Mændene, de arme Faar,
Var ogsaa slemt i Klemme;
De maatte tage sig en Taar
For Sorgen at forglemme.

Ei mer Spektakel faar de nu,
Naar drukne hjem de kommer;
Thi Konen tænker: „Drik kun Du,
Du slutter nok i Sommer.“

Dg Damerne, de søde Smaa,
De streg, af Frygt for Heden:
„Strax Haand og Hjerte den skal faa,
Som frier os for Kometen!“

Den todske Greise-König blev
Saa bange, at han daaned:
„Hvad har jeg nu for alt mit Stræv,
At Gud og Hæd jeg haaned?“

Ja, Bismarck, som var for saa fræt
Dg ei sig brød om Noget,
Han krøb paa Hodet i en Sæk;
Nu blev det ham for broget.

Hos os vor Jaabæk, for saa rød,
Nu blev som Kridt og Tjære:
„At, Komet, jeg skal være sød,
Til Du mig blot la' være!“

Dg Kongehusets Smigrefor
Var ogsaa slemt i Beten:
„Vi Republik skal stemme for,
Blot fri os for Kometen.“

